Козацька кров — незламна воля

Ярослав Брунько

Над Україною здіймався вітер,
Гойдав Дніпро свої могутні хвилі.
І там, де степ у сонці оповитий,
Козацькі душі волю боронили.

Вони ішли крізь полум'я і втому,
Крізь чорні хмари, крізь важкі громи.
Щоб на землі, де рідний край і домівка,
Не стало місця рабству і пітьмі.

Їх кликали далекії дороги,
Їх проводжали матері в журбі.
Та не звертали козаки з дороги,
Бо воля України — у душі!

На Січі гартувалася звитяга,
Там честь була дорожча за життя.
Там кожен мав у серці силу й відвагу,
А в погляді — безмежжя майбуття.

Не золото прикрашало їхню славу,
Не пишні трони й царськії вінці.
Вони творили історію держави,
Залишивши безсмертя у віки.

Ой, Запоріжжя! Земле нездоланна!
Твій дух крізь віки не подолати.
Ти — пам'ять, що ніколи не зів'яне,
Ти — слава, що судилось передати!

І хоч давно минули ті походи,
І шаблі вже не сяють у руках,
Та не здолати прагнення свободи,
Що проростає в українських серцях.

Бо козак — це не одяг і не зброя,
Не тільки кінь, не шабля золота.

Козак — це незрадлива віра й воля,
Це гідність, що крізь бурі проростa!

І доки сонце сходить над полями,
І доки Дніпро носить свої води,
Живе козацька слава поміж нами —
Як вічний заповіт для всіх народів!

Хай змінюються епохи і знамена,
Хай гримлять над Україною громи,
Козацька воля буде нездолання,
Допоки вільним духом живемо ми!